



Arrest

**nr. 86 224 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. STAELS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 21 maart 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 22 maart 2010 een asielverzoek in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) neemt op 21 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 71 891 van 15 december 2011 verwerpt de Raad het ingestelde beroep.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 januari 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 3 februari 2012 dient verzoeker een tweede asielverzoek in.

1.6. Tevens op 3 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Op 21 maart 2012 dient verzoeker een derde asielverzoek in.

1.8. Tevens op 21 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [A. T. O.]
geboren te [...] op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Kameroen
die een asielaanvraag heeft ingediend op 21/03/2012 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 22 maart 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 10 mei 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 21 september 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 december 2011 het beroep verwierp. Overwegende dat de betrokkene op 3 februari 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 februari 2012. Overwegende dat de betrokkene op 21 maart 2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een 'warrant of arrest' dd. 03/05/2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat in Kameroen naar voren brengt waarin ingegaan wordt op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van de advocaat van de betrokkene niet afkomstig is van een objectieve bron, dat in de brief ingegaan wordt op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene de enveloppes naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd, zonder enige aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de situatie in zijn land onveranderd is waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 03/02/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] Dit artikel begrenst de bevoegdheden van Dienst Vreemdelingenzaken tot het nagaan van de nieuwe karakter van de door de asielzoeker naar voor gebrachte elementen.

Het komt de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe een onderzoek te voeren naar de geloofwaardigheid van deze elementen. De Dienst Vreemdelingenzaken is enkel bevoegd om na te gaan of het al dan niet om nieuwe elementen gaat. Voorgaande wordt bevestigd in verschillende arresten gevelde door de Raad van State en door arresten gevelde door Uw Raad. [RvS, nr. 65.692, 27/03/1997, RvS, nr. 94.374, 28/03/2001, Rvv, nr. 22.211, 28/01/2009, Rvv, nr. 11.271, 15/05/2008.]

Deze nieuwe gegevens moeten, althans volgens het Grondwettelijk Hof [GWH, arrest 81/08 van 27 mei 2008, <http://www.const-court.be>], betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Deze interpretatie van artikel 51/8 Vreemd. W. wordt ook gevolgd in de rechtspraak van uw zetel. [Zie o.a. CCE, arrêt n° 11.215, 15 mei 2008, CCE arrêt n°22.160, 28 januari 2009, CCE arrêt n°36.778, 8 januari 2010.]

In huidig geval overhandigde verzoeker een ‘warrant of arrest’ dd. 03/05/2011. Verzoeker wordt verweten dat hij dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Dit is echter onmogelijk. Verzoeker vroeg op 22 maart 2010 asiel aan in België, en werd gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23 augustus 2010 (zie stuk 2 als bijlage). Het CGVS is verplicht om rekening te houden met bijkomende stukken indien deze worden overgemaakt tot vijf dagen na het gehoor. Nadien dient er geen rekening meer gehouden te worden met deze elementen. Aangezien het arrestatiebevel pas werd uitgevaardigd op 3 mei 2011, was het voor verzoeker totaal onmogelijk om dit document over te maken voor 28 augustus 2010.

Deze informatie is dus nieuw en heeft betrekking op feiten die zich voordoen na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze had kunnen inroepen, namelijk vijf dagen na verzoekers gehoor bij het CGVS.

Verder dient opgemerkt te worden dat verzoeker gedurende zeer lange tijd tevergeefs contact probeerde te zoeken met zijn familie. Dit contact werd slechts recent hersteld. Toen verzoeker over het arrestatiebevel vernam, heeft hij zijn familie onmiddellijk verzocht om dit door te mailen. Dit doorgemaakte document werd echter door de DVZ bij verzoekers' tweede asielaanvraag niet inoverweging genomen. De documenten dienden per post opgestuurd te worden vanuit Kameroen naar België, hetgeen bijkomend verklaart waarom verzoeker deze bewijzen slechts op 21 maart 2012 kon voorleggen aan de Belgische autoriteiten. Doordat verzoeker omwille van de hierboven aangehaalde

redenen onmogelijk eerder over deze documenten kon beschikken, vormen het wel degelijk nieuwe elementen.

Of deze informatie van die aard is dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond, dient niet onderzocht te worden door de dienst vreemdelingenzaken, maar door het Commissariaat Generaal.

Door te beslissen de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen, ondanks de nieuwe gegevens die verzoekster aanbrengt, overschrijdt de dienst vreemdelingenzaken de haar toegekende bevoegdheid en schendt zij artikel 51/8 Vreemd. Wet.

Afgezien van het voorgaande, dient opgemerkt te worden dat de door verzoeker aangebrachte elementen door de dienst Vreemdelingenzaken niet op basis van hun al dan niet nieuw karakter werden geapprecieerd, maar op basis van hun geloofwaardigheid:

o Wat betreft de brief van verzoekers' advocaat

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in haar motivering dat deze brief niet afkomstig is van een objectieve bron.

Daarbij wordt de brief door DVZ beoordeeld op basis van zijn geloofwaardigheid, objectiviteit en relevantie.

Dit is echter niet de taak van DVZ, die enkel het nieuwe karakter van de door verzoeker aangebrachte elementen mag nagaan. Verwerende partij gaat hier dus duidelijk haar boekje te buiten.

o Wat betreft de enveloppe waarin de documenten toegestuurd werden

Wanneer men de enveloppe in verband brengt met de aangevoerde documenten zijn er genoeg aanwijzingen te vinden die aanduiden dat dit de enveloppe is waarin de voorgelegde documenten verzonden werden.

De enveloppe is afkomstig uit Kameroen en gericht aan verzoeker. Verder staat de datum waarop de originele documenten verstuurd werden naar België uitdrukkelijk vermeld.

Meer kan men toch niet verwachten? Men kan toch niet eisen dat men letterlijk op de enveloppe zou schrijven wat er precies inzit. Dit is disproportioneel.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheden overschreden heeft en dat dus art. 51/8 Vreemdelingenwet geschonden werd. Verzoeker bracht voldoende nieuwe elementen naar voren om opnieuw recht te hebben op een behoorlijke behandeling van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

2.1.2. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals

bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoeker bracht bij zijn derde asielaanvraag, die leidde tot de thans voorliggende bestreden beslissing, volgende stukken aan:

- een arrestatiebevel van 3 mei 2011;
- een affidavit van zijn advocaat gedateerd op 6 maart 2012;
- twee briefomslagen, waaronder één afkomstig van de advocaat in Kameroen.

Wat het door verzoeker voorgelegde arrestatiebevel betreft, oordeelde verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker dit stuk reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag.

Verzoeker betwist dit en voert allereerst aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel verplicht is rekening te houden met bijkomende stukken indien deze worden overgemaakt tot vijf dagen na het gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zodat dient te worden aangenomen dat – nu het gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plaatsvond op 23 augustus 2010 – hij het arrestatiebevel dat dateert van 3 mei 2011 niet kon voorleggen in het kader van de eerste asielaanvraag en dit betrekking heeft op feiten die zich voordeden na de laatste fase in de procedure waarin hij dit stuk had kunnen inroepen. Verder betoogt verzoeker dat hij gedurende zeer lange tijd tevergeefs contact probeerde te zoeken met zijn familie en dat dit contact slechts recent werd hersteld. Zodra hij vernam dat er tegen hem een arrestatiebevel werd uitgevaardigd, heeft hij verzocht dit over te maken. Hij stelt dat hij om voormelde redenen niet eerder over het betrokken document kon beschikken.

De Raad wijst erop dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker aangeeft, het laatste nuttige ogenblik in het kader van de eerste asielprocedure waarop verzoeker nieuwe gegevens kon aanbrengen de terechtzitting van de Raad van 15 december 2011 was. Verzoeker stelde immers bij de Raad een beroep in tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal van 21 september 2011, dat werd behandeld op een terechtzitting van 15 december 2011. Het gegeven dat verzoeker niet verscheen ter terechtzitting en evenmin was vertegenwoordigd, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dit gegeven is immers enkel het gevolg van een nalaten van verzoeker om de hem ter beschikking staande beroepsmiddelen op een nuttige wijze aan te wenden. Nergens uit het rechtsplegingsdossier blijkt ook enige overmacht.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat het aangebrachte arrestatiebevel betrekking heeft op een feit of een situatie die zich heeft voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Verzoekers betoog dat hij lange tijd geen contact had met zijn familie en dat hij bijgevolg dit stuk niet eerder kon voorleggen, vermag aan voormelde vaststelling geen afbreuk te doen. Los van de bemerking dat verzoekers bewering dat hij lange tijd geen contact had met familie niet kan worden nagegaan, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker zonder grote moeilijkheden de advocaat van zijn familie heeft kunnen contacteren en dat deze blijkbaar kennis heeft van het betreffende arrestatiebevel en dit bevel als bijlage bij haar affidavit van 6 maart 2012 voegt. Er blijkt niet waarom verzoeker niet reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag contact heeft opgenomen met de advocaat van zijn familie teneinde zijn persoonlijke situatie in Kameroen op te volgen en te vragen stukken ter staving van zijn asielrelaas over te maken.

Verzoeker kon er immers niet van onwetend zijn dat het bijbrengen van stukken teneinde de asielaanvraag te onderbouwen van groot belang is en dat er op hem – net als op elke individuele asielzoeker – een medewerkingsplicht rust. Tijdens het gehoor in het kader van de derde asielaanvraag verwees verzoeker, wat de redenen betreft dat hij het arrestatiebevel pas toen kon voorleggen, daarenboven enkel naar financiële problemen en niet zozeer naar het gegeven dat het hem niet eerder mogelijk was contact te hebben met personen in zijn herkomstland. Verder kan de Raad ook slechts vaststellen dat de briefomslag waarmee het originele arrestatiebevel door verzoekers vriend zou zijn verstuurd – naast de bemerking van verweerder in de bestreden beslissing dat een briefomslag slechts is wat het is – niet gericht is aan verzoeker zelf.

Verzoeker erkende bovendien in het kader van zijn derde asielaanvraag dat de situatie in zijn herkomstland onveranderd is. Het feit dat een vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerdere asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Inzake de affidavit van zijn advocaat motiveerde verweerder vervolgens dat deze niet afkomstig is van een objectieve bron, dat over de motieven van verzoeker om zijn land te verlaten zoals uiteengezet in dit stuk reeds werd geoordeeld door de Belgische asielinstanties en dat verzoeker een dergelijke brief reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag.

Verzoeker is van mening dat verweerder voormeld stuk aldus heeft beoordeeld op basis van zijn geloofwaardigheid, objectiviteit en relevantie. Hij stelt dat dit niet de taak is van verweerder, die enkel het nieuwe karakter van de aangebrachte elementen mag nagaan.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er ‘*ernstige aanwijzingen*’ bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Bijgevolg kan verweerder wel degelijk oordelen dat een stuk dat niet afkomstig is van een objectieve bron niet kan worden weerhouden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wegens het ontbreken van een voldoende bewijskracht.

Verzoeker betwist verder ook geenszins de motivering in de bestreden beslissing dat in de affidavit van zijn advocaat zijn vluchtmotieven opnieuw worden uiteengezet doch dat deze vluchtmotieven reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek door de adjunct-commissaris-generaal in zijn beslissing van 21 september 2011. Er dient te worden benadrukt dat het begrip “*nieuwe gegevens*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Evenmin wordt ter discussie gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een dergelijke brief niet kon voorleggen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze motieven kunnen elk op zich genomen reeds volstaan om het motief te schragen dat dit voorgelegde stuk geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt verder, wat de voorgelegde briefomslagen betreft, gesteld dat deze zijn wat ze zijn, een bewijs dat iets werd verstuurd, zonder enige aanduiding van wat er werd verstuurd.

Verzoeker gaat hier niet mee akkoord en stelt dat er genoeg aanwijzingen zijn dat de voorgelegde documenten werden verzonden in de tevens aangebrachte briefomslagen. Hij stelt dat het disproportioneel zou zijn te vereisen dat men letterlijk op de briefomslag schrijft wat erin zit.

De Raad wijst erop dat een briefomslag op zich geen relevant gegeven is. Verweerder is in de bestreden beslissing ingegaan op de redenen waarom de door verzoeker in het kader van de derde asielaanvraag aangebrachte stukken –met name een arrestatiebevel en een affidavit van zijn advocaat– niet werden weerhouden. Deze redenen kunnen volstaan als redengeving in de zin van artikel 51/8, eerste zin van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker thans voorhoudt, dient ook te worden herhaald dat de briefomslag waarmee het arrestatiebevel zou zijn overgemaakt niet aan verzoeker zelf is gericht. Verzoeker verstrekt hierover geen enkele duiding.

De Raad besluit dan ook dat verzoeker met zijn betoog niet heeft aangetoond dat verweerder in strijd met artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de in het kader van de derde asielaanvraag aangebrachte stukken geen nieuwe gegevens zijn. Hij maakt evenmin aannemelijk dat verweerder zijn bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft overschreden.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing, doordat er totaal geen rekening werd gehouden met de nieuwe bewijsstukken die verzoeker heeft voorgelegd.

Verzoekers asielaanvraag had overgemaakt moeten worden aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een grondig onderzoek.

Nu wordt het risico genomen dat iemand teruggestuurd wordt naar een land waar zijn leven in gevaar is.

Daarenboven is het manifest onredelijk van verwerende partij om te vragen dat verzoeker bewijst dat de voorgelegde documenten effectief verstuurd werden in de enveloppe die hij voorlegt.

Dit alles zorgt er dan ook voor dat verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel schond toen ze weigerde om verzoekers’ derde asielaanvraag in overweging te nemen.”

2.2.2.1. Gelet op het feit dat verweerder al de stukken die verzoeker bij zijn derde asielaanvraag aanbracht bij zijn besluitvorming heeft betrokken en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat hij op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, kan geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting worden weerhouden.

2.2.2.2. Verzoeker betoogt verder dat het kennelijk onredelijk is dat van hem wordt gevraagd te bewijzen dat de door hem voorgelegde stukken effectief werden verstuurd in de briefomslagen die hij voorlegde. In het kader van de bespreking van het eerste middel werd er evenwel reeds op gewezen dat een briefomslag op zich geen relevant gegeven is en dat verder door verweerder wordt ingegaan op de redenen waarom de voorgelegde stukken –met name het arrestatiebevel en de affidavit van verzoekers advocaat– niet werden weerhouden. Deze redenen kunnen volstaan als redengeving in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet om de bestreden beslissing te onderbouwen. Wat dit betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Er dient dan ook te worden besloten dat geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Op 21 januari 2011 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens uitspraak gedaan in de zaak MSS tegen België en Griekenland. Het Europese Hof veroordeelde België onder meer voor een schending van artikel 3 en 13 EVRM, aangezien de Belgische overheid geen grondig onderzoek had gedaan naar de potentiële schending van artikel 3 EVRM vooraleer een asielzoeker het land uit te wijzen.

Het Hof schreef in detail :

« 387. Tout en reconnaissant qu' 'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-6 7), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu d grief et offrir le redressement approprié.

388. Selon la Cour, l'exigence résultant de l'article 13 de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse ne peut être envisagée de manière accessoire, c'est-à-dire en faisant abstraction de ces exigences quant à l'étendue du contrôle. (...) »

Ook in deze zaak dient een potentiële schending van artikel 3 EVRM beoordeeld te worden, vooraleer verzoeker naar haar land van herkomst kan teruggeleid worden.

Het onderzoek dat gebeurde door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de tweede asielaanvraag, zoals het is voorgeschreven in artikel 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet, beantwoordt niet aan de invulling die het Europese Hof in het MSS arrest aan artikel 3 en 13 EVRM gaf. Het Europese Hof eist duidelijk dat een grondig onderzoek moet gevoerd worden naar een potentiële schending van artikel 3 EVRM, vooraleer verzoeker naar haar land van herkomst kan teruggeleid worden.

Verzoeker gaf duidelijk aan dat er nieuwe elementen waren die dienden onderzocht te worden om te kunnen beoordelen of er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Het onderzoek zoals het is voorgeschreven in artikel 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet, beantwoordt duidelijk niet aan deze vereiste van een grondig onderzoek zoals vooropgesteld door het Europese Hof. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de taak nieuwe elementen te onderzoeken en heeft de bevoegdheid deze af te wijzen als 'niet nieuw' Op deze manier heeft er geen grondig onderzoek plaatsgevonden. Een werkelijk grondig onderzoek kan in België immers slechts uitgevoerd worden door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Door de nieuwe elementen niet in overweging te nemen en de derde asielaanvraag niet door de sturen naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voor verder onderzoek, heeft verwerende partij artikel 3 en 13 EVRM geschonden.

Om al deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissingen”

2.3.2.1. In het kader van zijn derde asielverzoek bracht verzoeker twee stukken aan die zijn initiële asielrelaas zoals naar voor gebracht in het kader van zijn eerste asielrelaas alsnog dienen aan te tonen. Dit asielrelaas werd na een individueel onderzoek evenwel ongeloofwaardig bevonden door de adjunct-commissaris-generaal in zijn beslissing van 21 september 2011, waarna deze oordeelde dat verzoeker, naast de vluchtelingenstatus, eveneens niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit impliceert dat de adjunct-commissaris-generaal reeds een toetsing doorvoerde

aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet doch vaststelde dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Deze beslissing is definitief geworden, nu het tegen deze beslissing ingediende beroep op 15 december 2011 door de Raad werd verworpen wegens afwezigheid van verzoeker ter terechtzitting. Het kwam verweerder, in het kader van de derde asielaanvraag, niet toe om voormelde door de adjunct-commissaris-generaal gedane vaststellingen inzake verzoekers asielrelaas anders te appreciëren, doch enkel zich uit te spreken over de vraag of de in het kader van de derde asielaanvraag aangebrachte elementen en stukken nieuwe gegevens betreffen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verwijzend naar de bespreking van de voorgaande middelen, dient te worden gesteld dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag erkende dat de situatie in zijn herkomstland onveranderd is sinds zijn eerste asielaanvraag en dat hij niet aantoont dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte vaststelde dat hij geen nieuwe gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen aanbracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Alle door verzoeker aangebrachte stukken werden hiertoe onderzocht. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft miskend of dat verweerder tekort is geschoten in de verplichting die op hem rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

2.3.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS